

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. An honor, & quomodo tamquam virtutis præmium possit appeti?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

tant ea, quæ honori è diametro aduersantur: quales sunt publici ganeones, lurcones, bibones, milites gloriosi, qui Martem in lingua, non in machæra gerunt; non manu strenui cùm pugnan- dū, sed pedibus expediti, quando putant fugiendum. His talibus utique optandum esset, ut ad nomen atque honorem suum magis attenderent, neque in tot infamias se se præcipitent. Alexander Magnus dicere solebat: *Homeri se Thersitem esse, quàm Chærilii Hectorem aut Achillem, malle.* Qui etiam edicto vetuit, ne à quoquam pingeretur, præterquam ab Apelle; aut à quoquam æ- sculperetur, præterquam à Lysippo, artificibus illius ætatis præ- stantissimis. Et L. Sylla, de bonis, in foro proscriptorum sub ha- sta venditis, quædam malo Poëtæ donari iussit, ea lege, *ne in poste- rum de se scriberes.* Noluerunt isti, malos artifices effigiem suam facere, aut de se loqui, ne malè bona explicarent: quântò secius faciunt, qui ita viuunt, ut boni & mali de illis pessimè loqui cogantur, si velint proferre veritatem? Non abijcienda est igitur, boni nominis cura, ne in vitia, quæ honori contraria sunt, atque opprobria incurramus. Quæ monitio non gloriæ ambiendæ, sed vitandæ contumeliæ est occasio. Ita nimirum viuere oportet, non ut laudemur, sed ut laudem mereamur; hoc virtutis est, illud ambi- tionis. Non propter ventum, sed propter portum libenter se- cundo æstu nauigamus.

III.

Aristot. lib. 7.
Ethic. c. 12. &
lib. 4. c. 3.

Val. Max.
lib. 2. cap. 8.

At diximus, ex Aristotele, honorem esse debitum virtutis præmium, quod si ita est, cur id, quod nobis, tamquam justum, præmium virtutis debetur, non fas sit appetere? Sic olim Roma- ni duces, Prætores, Consules, Dictatores, Imperatores, re in bello bene gesta, & postea, ut lege cautum est, si quinque millia hostiū vna acie cecidissent, triumphales honores petierunt. Sic Romu- lus, Acronæ Cœninentium rege sua manu caeso, primus, eiusque postea exemplo, Tarquinius Priscus, L. Cæcilius Metellus A. V. 10111. Marcellus, an. 10331. P. Scipio Africanus, an. 10411. L. Æmilius Paulus, an. 10531. Scipio Africanus posteriore an- no 10611. L. Mummius, an. 10711. Marius, an. 10811. Sulla, an. 10911. & Pompeius tertium triumphauit. Qui omnes, cùm triumphum peterent, meritos honores petierunt. Quid igitur in ea petitione vitij latebat? Potuerunt nempe triumphum

uarijs

varijs de causis desiderare. Si idcirco eum desiderarunt, ut alij quoque ad similia virtutum opera excitarentur, aut ut ipsi tanto maiorem in hostes obtinerent authoritatem, non mala fuit ea triumphipetitio: Si autem, ut virtutis suæ pretium præmiumque reportarent, quod plerumque solebant facere, *evanuerunt in cogitationibus suis*, potuitque merito illis dici: *Fily hominum usquequo gravi corde? ut quid diligitis vanitatem, & quaritis mendacium?* Nequaquam enim honor est, diciturque præmium virtutis, ratione eius, qui virtute præditus est, quasi nimirum, qui ex virtute agit, honores eiusmodi sæculares, tamquam virtutis suæ præmium debeat postulare. Verum enim præmium virtutis est beatitudo cælestis, quæ, tamquam legitimus ac genuinus, non spurius, finis virtutis, est expetenda. Quando igitur honor virtutis esse, præmium affirmatur, non est id intelligendum ratione illius, qui virtutem possidet, quasi is pro virtutis suæ præmio honorem & gloriam debeat affectare; cum, ex ipsius etiam Aristotelis sententia, nequaquam sit sufficiens præmium virtutis honor; sed intelligendum est, ratione aliorum, qui non habent aliquid maius, quàm honorem, quod virtute prædito in præmium reddant. Duo itaque hîc attentè sunt animaduertenda, vnum est, ne honorem ipsi ambiamus, quamuis nobis ex iustitia ab alijs debitum; alterum, ne honorem, quem alijs, ob virtutem, vel alias excellentias debemus, impendere negligamus. Valde enim, inter miseros mortales, consuetum est, ut contrarium faciant. Nam plerique se ab alijs cupiunt honorari; ipsi autem, ut alios honorent, ægrè adducuntur. In causa est amor sui. Aliud præscribit amor proximi. *Quia charitas non est ambitiosa: non quarit qua sua sunt.* Invidia autem omnia inuertit, & tamquam fallente oculo ea, quæ superiora sunt, infra; quæ autem inferiora, supra videt, sicut is qui in aqua cernit arbores radice sursum tendentes; aut qui in speculo quæ dextera sunt, sinistro; quæ sinistra, dextero loco stare arbitratur: ita enim liuor, quæ in se reprehensione digna sunt, laude digna, quæ in alijs laudanda, vituperanda arbitratur; & qui alijs est Momus, facilè sibi ipsi fit Suffenus.

Supereff alia dubitatio, quo modo malum esse possit, illud appetere, per quod homo ad bonum prouocatur, & reuocatur à malo?

Rom. 1. 21.
Psal. 4. 3.

Aristotel. lib.
4. Ethic. c. 39

1. Cor. 13. 5.

IV.